

DİKKAT

BAKANLIĞI

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Ticaret A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
Genç Hayat, Hayat Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Yayınevi Sertifika No: 75092

ISBN: 978-625-447-252-7

Genç Hayat Yayınları: 269

Kitap Adı: Dikkat Bakanlığı

Yazar: Salih Erayabakan

Çizer: Osman Büyükmütlu

Yayın Yönetmeni: Elif Tokkal

Editör: Sevgi Yıldırım

Kapak Tasarım: Osman Büyükmütlu

Sayfa Tasarım: Zeynep Bayrak

Baskı Yeri ve Tarihi: İstanbul, 2025

Baskı - Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 259 80 96

 www.hayatyayinlari.com

 editor@hayatyayinlari.com

Genç Hayat Yayınları

SALİH ERAYABAKAN

DİKKAT

BAKANLIĞI

ÇİZER
ÖSMAN
BÜYÜKMUTLU

GENÇ HAYAT

SALİH ERAYABAKAN

Tilkilere kazaklarını zürafalara ise montlarını giydirecek kadar soğuk bir kış gününde doğdu.

Yıllar geçti, öğretmen oldu. İçi biraz ısındı. O günden beri kuş civiltılarıyla dolu bir bahçede güne başlıyor. Bu civiltıların kaynağı olan çocuklar için **anlatmaya ve yazmaya** devam ediyor.

DİKKAT BAKANLIĞI

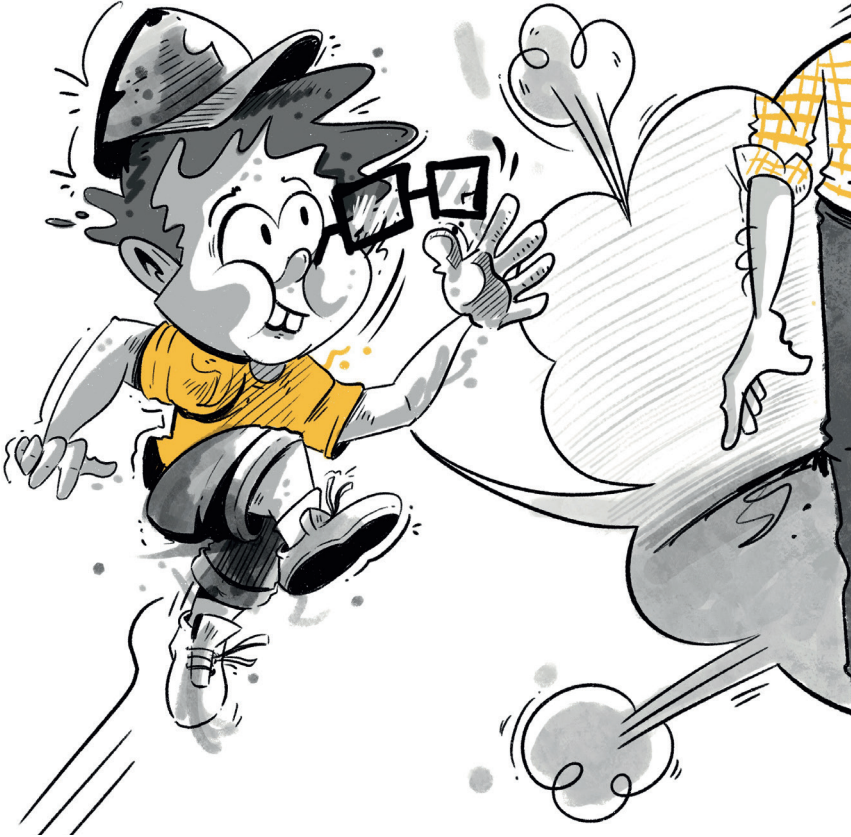
Aynada gördüklerinizle yüzleşmek kolay olmayabilir. Bir sabah uyandığınızda burnunuzla kulağınızın tam arasına yerleşmiş bir sivilceyle mesela... Ya da simsiyah saçlarınızın arasında kendi krallığını ilan eden beyaz bir saç teliyle karşılaştığınızı hayal edin. Kabullenmesi **çok daha zor olan karşılaşmalar da vardır**. Onlar aynalarda görünmezler. Yüzümüzden kolayca okunmazlar. Günün birinde, asansörü bozuk olduğu için tuhaf merdivenlerden çıkarak ulaştığımız bir odada duyduklarım gibi mesela.

Bana kalsa her şeyi bir çırpıda anlatırım. Fakat **verdiğim söz, daha doğrusu kabul ettiğim bir görev nedeniyle en baştan anlatmam gerekiyor her şeyi**.

Yani, umarım anlatabilirim. Görevlendirme kararı henüz elimize ulaştı. Kurulması planlanan bakanlıkta önemli görevler beni bekliyor. Nasıl mı?

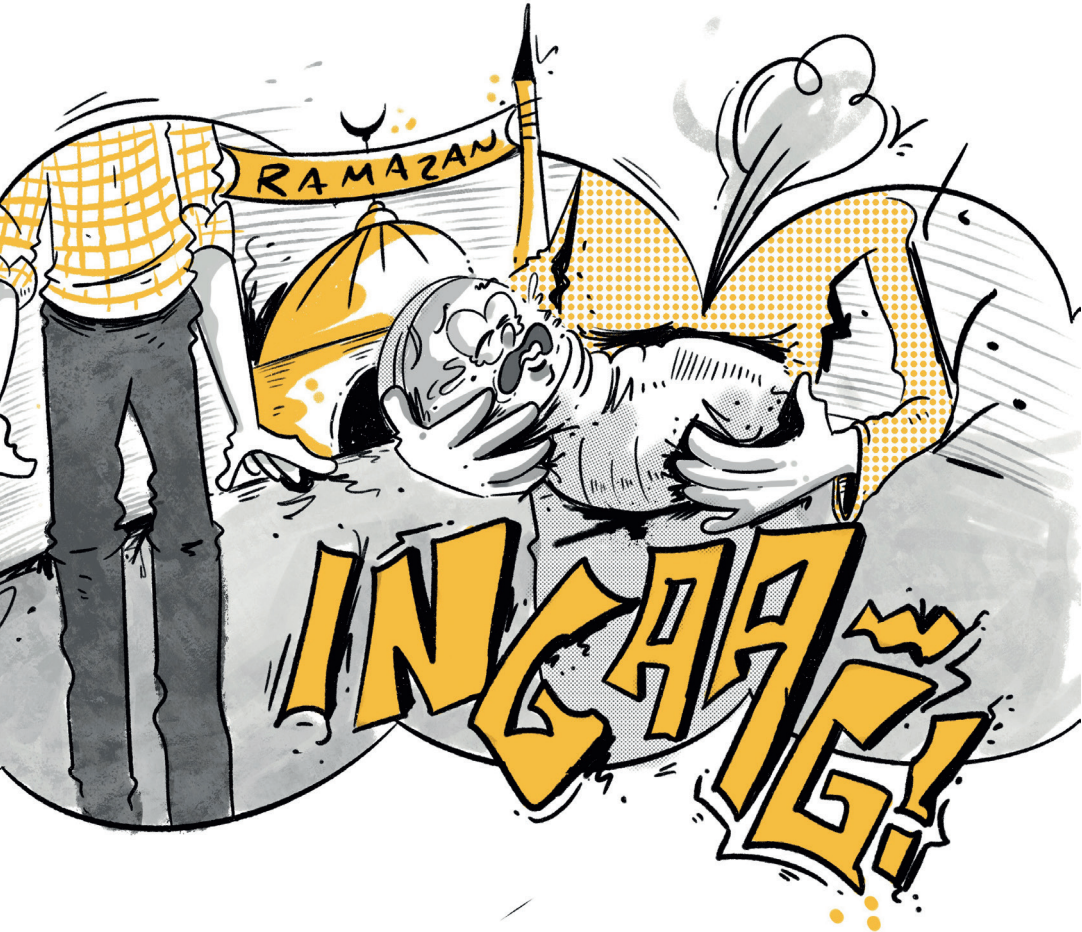
Merhaba! Ben Fuat. Dünyaya geldiğim gün Ramazan Bayramı'nın üçüncü günüymüş. Bu nedenle ailem iki bayram birden yapmış. O sene ramazan ayı çok sıcak geçmiş. Kavurucu sıcaklar varmış. Akşam ezanı çok geç okunduğu için...

Ben ne anlatıyorum böyle? Affedersiniz çok geçmişe gittim. İşte benim sorunum da bu. Ya çok geriye ya da gereğinden fazla ileriye gitmek. Ama sözümü tutmaya çalışarak her şeyi en baştan anlatmayı deneyeceğim.

Anlatacaklarımın başlangıç noktası seçmeliyim önce. Bebekliğimi hatırlamıyorum. Ana sınıfı günlerimi anlatarak da işi uzatmak istemem. Sanırım kararımı verdim. İlkokula başladığım günden itibaren anlatacağım. Zaman asansöründen doğru katta inemediğimde, hızımı ayarlayamadığımda bana katlanacağınıza inanıyorum. Yoksa bakanlığımızı nasıl kurarız?

O zaman başlayalım!

Yapraklar birer birer dökülüyordu. Rüzgârda dans eden yapraklara bayılırdım. Yerde yatan sararmış yapraklara bakarak yürüyordum. Yaprak yığını gözüme futbol topu gibi göründü.

Bir tekme savurdum: Şuut ve goool.

Fakat hayır. Spiker amcanın değil, annemin sesiydi bu.

- Oğlum, oğluuum önüne baksana. Baksana kimse senin gibi hoplayıp zıplıyor mu?

- Ama anne ben yaprakların dansına eşlik ediyordum.

- Deli danalar gibi **hoplayıp zıplayarak** mı?

- Yoo, gayet akıllı bir danayım bence.

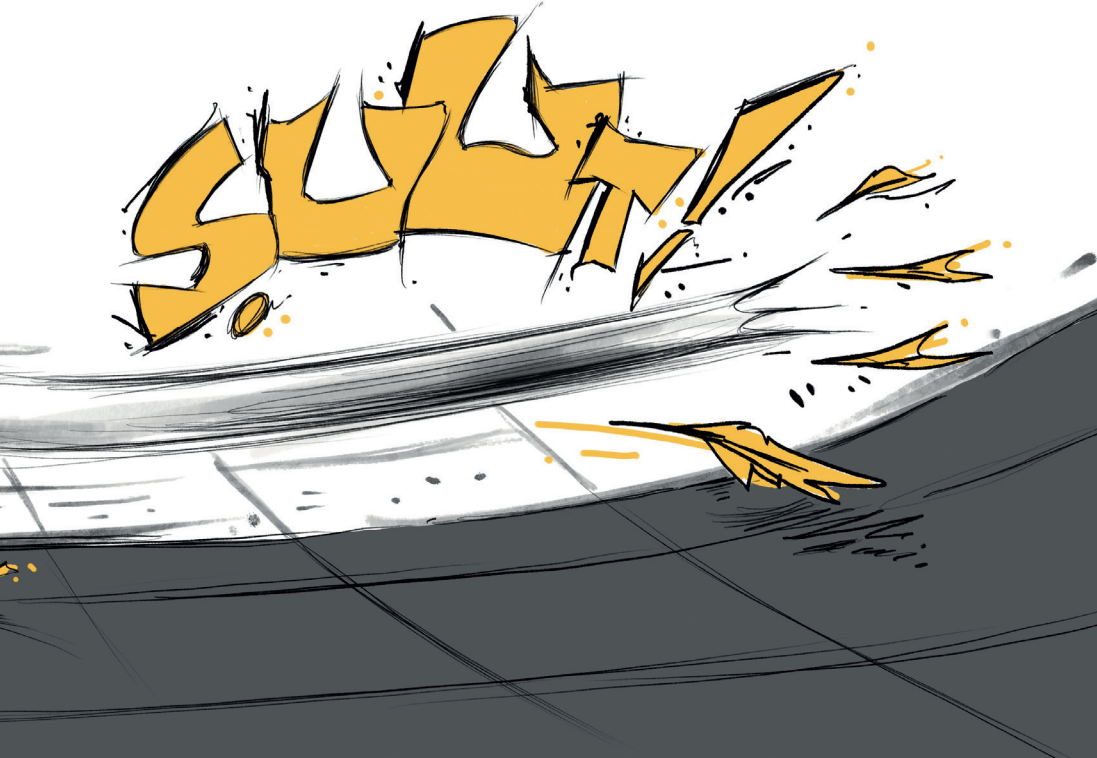
- Bırak şimdi danaları ve yaprakların dansını da önüne bak! Yoksa ilk günden okula geç kalacağız.

- Ama dana diyen ilk sendin.

- Bana laf yetiştirme de yürü hadi!

Duydunuz değil mi annemi sevgili yapraklar?

Şimdilik vedalaşmalıyız. Başka baharda, yani sonbaharda görüşürüz.

Yürüyoruz. Annemle ne zaman dışarı çıksak hep bir yerlere yetişmeye çalışırız. En son birlikte metrobüse yetişmeye çalışıyorduk. Görevim, 446 numaralı aracı takip etmektir. Fakat hemen arkamdaki otomat, beni yanına çağırıyordu. Davetini geri çevirmediğim. **Cebimdeki şanslı bir liramı içine attım. Sütlü kahve düğmesine bastım.** Hiçbir ikramda bulunmadı makine. Bir tane daha şanslı bir liramdan çıkarıp attım içine. Bekledim birkaç saniye ama yine vermeyince tepem attı. Makineyi, belki bir şey gelir umuduyla sallamaya başladım. Telefonuna dalmış vaziyetteki annem, dişi aslan gibi kükredi:

- Sen çıldırdın mı oğlum!? Arkadaşlarla kavga etmediğin yetmedi de sıra cansız varlıklara mı geldi? Ne yaptı oğlum bu makine sana? Ne yaptı haa!!

- **Ama anne! O benim şanslı paralarımı yuttu ve kahve vermedi.**

- Ne kahvesi, sen kahve içip ne yapacaksın? Yaşın kaç senin! Hem iki liraya makine kahve değil, su şişesinin kapağını bile vermez!

O sırada bir metrobüs geçti. Arka camında 446 yazıyordu. İkimiz birden **arkasından bakakaldık.**

Annemin ejderha gözleri dışında her yer güvenliydi o anda. Gözümü yerden kaldıramıyordum. Annemin gözlerinden saçtığı ateşlerle bastığım kaldırım eriyordu. Ardından da ben.

Artık geç kalmamalıyım. Elimden geleni yaptım. Biraz yapraklara dalmış olsam da annemin umduğundan daha hızlı yürüyerek açığı kapattım. Aslında, babamın **alarmı bir saat ileriye kurması** yüzünden geç çıkmıştık evden bir kere. Babaannem bizi kaldırmısaydı hiç uyanamayacaktık. **“Aferin kocacığım sayende biz alarmı uyandırdık!”** dediğinde annem, babaannemle birlikte gülmek için zor tuttuk kendimizi. Çok acıkmıştım ama kahvaltı yapamadan fırladık evden.

Sınıfa girdiğimizde tüm sıralar doluydu. Annem bir boşluk bulmak için sınıfta göz gezdirirken öğretmen en arka sırayı işaret etti. Orada oturan kadınla kızı sıkışarak yer açtılar bize. **Yengeç gibi yan yan yürürken arkamdaki duvarda asılı montları göremedim ve birkaç mont üstüme uçtu.** Annemin yardımıyla ikisinden kurtuldum. Sonuncusunu düşse kalka kendim kaldırdım. Şaşkın hâlimi gören öğretmenimiz tebessüm

ederek, "Hoş geldiniz." dedi. Hazırlamış olduğu ilk gün hediyesini elime uzattı. Çantama koydum.

Sınıfa son gelenler olarak kendimizi tanıttık. Sonrasında öğretmenimiz, bir şeyler anlattı sınıftakilere. Ama benim gözüm etraftaydı, belki bir tanıdık yüz bulurum diye. Maalesef kimseyi bulamadı bakışlarım. Ana sınıfından sonra okulum değişmeseydi, böyle olmayacaktı. Sınıftakiler, on saatte vardığımız memleketimizden bile uzaktı bana.

Tanıdığım tek kişi annemdi. O da çekip giderse timsahlarla dolu nehirden su içmeye çalışan ceylanlar gibi olacaktım. Timsahlara o gün yem olmadım. Ancak o ilk günkü geç kalışım öğretmenimizin aklından hiç çıkmadı. Ne zaman geç kalsam o günü hatırlattı: **"Yaaa ne demişler; gömleğin ilk düğmesini doğru iliklemezsen devamı da hep yanlış gider. Değil mi çocuuuuklaaaaaar?"**

Hemen arkasından, kocaman bir koronun büyük bir iştahla, "Eveet..." deyişi.

Okula servisle gidip geliyordum. Servis geç kaldığında ben de geç kalıyordum. Bu yüzden servisçi amcaya, "Lütfen daha hızlıı daha

hızlı.” demiştim bir defasında. Bana dönerek, **“Sakin ol evlat, hiç gidememektense geç gitmek daha iyidir.”** demişti.

Bazen uyanamayıp servisi kaçırdığım için geç kaldığım da oluyordu. Evet böyle olduğunda suç benimdi. Kabul ediyorum. İlk günü biliyorsunuz. Benim bir suçum yoktu. Gömleğin ilk düğmesini ben iliklememiştim yani. Yaprakların dansına biraz dalmıştım, bu yüzden geç kalmamıştık sonuçta. Üstelik bağırama pardon mide-me taş basarak, aç bitap yollara düşmüştüm. Neyse bunların hiçbir önemi yoktu. Çünkü geç kaldıysanız bir kere, kimse neden geç kaldığınızla ilgilenmez.

Okul maceram başlamıştı işte. Sınıftaki bazı öğrenciler birbirini önceden tanıyor, birlikte oynuyorlardı. Bense bir kenarda tek başıma duruyordum. **Duruyordum derken lafın gelişi. Yoksa durmak kelimesi benim sözlüğümde ne gezeer!**

Bir keresinde bayrak direğini üstüme devirecekken son anda nöbetçi öğretmen yetişmişti. Beni omzumun bir köşesinden tutarak öğretmenime götürmüştü. Sonrasında neler yaşandığını anlatarak canınızı sıkmak istemem. Başka

bir seferde de kaydırağa benzettiğim korkuluklardan kendimi aşağı bırakırken **bir el sırtımdan itti.**

Gözümü açtığımda öğretmenler odasındaydım. Pamuğun üzerine dökülen o şişedeki şey her neyse **alnıma değer değmez** havaya zıplatmıştı beni. Öğretmenim elindeki yara bandını açarken, “Ah be oğlum, iki dakika yerinde duramaz mısın sen!” diyordu. **Ah keşke durabilsem öğretmenim, keşke. Ben dursam o durmuyor. İçimdeki ben yani. Sürekli hareketli bir müzik çalıyor zihnimde sanki. Ve ritmi de beni peşinden sürüklüyor. İçimdeki ben bu müziğe ayak uydurmayı çok seviyor. Bazen ayağa kaldırıyor, bazen zıplatıyor beni. Yavaş konuştuğumda bana kızıyor. “Buraya oturmaya gelmedik.”** diyor.

İlk başlarda durmadan resimler yapıp çizgiler çiziyorduk. Sonu gelmeyen çizgiler yüzünden, kolumun koptuğunu hissediyordum. İşin tuhafı, her bitirdim dediğimde öğretmenim tekrardan yapmamı istiyordu ve “Sil baştan başlamak gerek bazen,” diye bir şarkı söylüyordu. Aynı şarkıyı annem de söylüyordu bazen. **Sürekli baştan başlamak... Kâbustu bu.**